

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. (poprzednio Zespół Elektrowni Spółka Akcyjna z siedzibą w N.)
przy uczestnictwie Miasta i Gminy G.
o wykreślenie hipoteki przymusowej kaucyjnej do kwoty 28.908.329,10 zł,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 10 lutego 2012 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego
z dnia 29 grudnia 2010 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2010 r. Sąd Okręgowy zmienił postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 30 sierpnia 2010 r., w ten sposób, że przywrócił wykreślony wpis hipoteki przymusowej kaucyjnej do kwoty 28.908.329,10 zł wpisanej na rzecz Gminy G., i oddalił wniosek o wykreślenie tej hipoteki.

Wnioskodawczynie do wniosku o wykreślenie powyższej hipoteki dołączyła decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w S. z dnia 7 maja 2010 r., o uchyleniu decyzji Burmistrza Miasta i Gminy G. z dnia 1 grudnia 2009 r. określającej zobowiązanie podatkowe w podatku od nieruchomości za 2004 r., stanowiącej podstawę wpisu tej hipoteki, oraz o przekazaniu sprawy do ponownego rozpatrzenia przez podatkowy organ pierwszej instancji.

W ocenie Sądu Okręgowego dołączona decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego nie stanowi podstawy do żądania wykreślenia hipoteki, gdyż wpis o jej wykreśleniu musi mieć podstawę w ostatecznej decyzji organu podatkowego. Zatem dopiero w sytuacji, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy organ podatkowy nie znajdzie podstaw do uznania zaległości podatkowej i jego decyzja stanie się ostateczna, odpadnie podstawa do utrzymania wpisu tej hipoteki.

Skarga kasacyjna wnioskodawczynie od postanowienia Sądu Okręgowego – oparta na obu podstawach z art. 398³ k.p.c. – zawiera zarzut naruszenia art. 373 w zw. z art. 379 pkt. 2 i art. 13 § 2 k.p.c., art. 378 § 1 w zw. z art. 379 pkt. 2 i art. 13 § 2 k.p.c., art. 64 § 1 k.p.c., art. 626¹ § 2 k.p.c., art. 626⁸ § 2 k.p.c., 328 § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji RP., a także art. 94 u.k.w.h., art. 105 u.k.w.h., § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 września 1991 r. w sprawie podziału lub połączenia niektórych miast i gmin, w których dotychczas działały wspólne organy, oraz zmiany i ustalenia ich nazw i siedzib (Dz. U. Nr 87, poz. 397), i zmierza do uchylenia tego postanowienia oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy na wstępie zauważa, że nieprawidłowe nazwanie uczestnika postępowania, któremu z mocy art. 165 ust. 1 Konstytucji RP przysługuje

osobowość prawna, a przez to zdolność sądowa na podstawie art. 64 § 1 k.p.c., rodzi jedynie powinność sprostowania tego oznaczenia, dokonywanego w trybie art. 350 k.p.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 24 lutego 2011 r., III CSK 157/10, OSNC 2011/C, poz. 64; z dnia 28 kwietnia 2004 r., V CK 472/03, niepubl.; z dnia 18 czerwca 1998 r., II CKN 817/97, OSNC 1999/1, poz. 16). Błędne nazwanie Gminy G. nie stanowi również o naruszeniu przez Sąd Okręgowy art. 626¹ § 2 k.p.c., określającego krąg uczestników postępowania wieczystoksięgowego. Gminie tej przysługiwał bowiem status uczestnika postępowania jako wierzycielowi hipotecznemu.

Zasadnie natomiast skarżąca zarzuciła naruszenie art. 626⁸ § 2 k.p.c. polegające na oddaleniu wniosku skarżącej o wykreślenie hipoteki przymusowej kaucyjnej opartego o decyzję uchylającą nieostateczną decyzję, która uprzednio była podstawą wpisu tej hipoteki. Według tego przepisu Sąd Okręgowy obowiązany był bowiem wziąć pod uwagę jedynie treść wniosku, dołączonych do niego dokumentów i treść księgi wieczystej. Nie znajduje zaś żadnego jurydycznego uzasadnienia pogląd, że w przypadku uchylecia nieostatecznej decyzji administracyjnej, będącej uprzednio podstawą wpisu hipoteki przymusowej kaucyjnej, potrzebne jest zabezpieczenie zobowiązania podatkowego skarżącej na wypadek zbycia przez nią nieruchomości przed ostatecznym ustaleniem tego zobowiązania, i że w takiej sytuacji interes skarżącej nie doznaje uszczerbku. Sąd Okręgowy wyrażając ten pogląd, jak i przytoczony na wstępie pominął, że nieostateczna decyzja administracyjna uchylona w toku instancji, będąca podstawą wpisu hipoteki, przestała wywoływać skutki prawne przewidziane w art. 110 u.k.w.h.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.